

Posudek na diplomovou práci (která je předkládána jako práce rigorózní) **Mgr. Romana Faů:** *Obnova čs. woodcrafterského hnutí po roce 1989*. Praha, FHS UK, 2018, 93 stran (plus přílohy)

Mgr. Roman Faů předložil k obhajobě v rámci rigorózního řízení diplomovou práci, která se oborově pohybuje na pomezí sociálních, politických a kulturních soudobých dějin a v níž se na zejména na základě rozhovorů s pamětníky zabývá obnovou woodcrafterského hnutí (tzv. Ligy lesní moudrosti) v Československu/České republice v období demokratické transformace po roce 1989. Podle mého názoru se jedná o volbu velmi přínosnou a zcela v souladu s kontextem vývoje soudobé historiografie zabývající se volnočasovými aspekty dějin společnosti jak před rokem 1989, tak i po něm. Samotná práce pak je charakteristická velkým osobním zaujetím svého autora, který je v pojednáváné komunitě „insiderem“ – ovšem v nelehké pozici historika a pamětníka dokáže podle mého soudu tyto své role náležitě oddělovat ve prospěch svého textu.

Autor se při svém psaní opírá o metodologická východiska jak majoritních přístupů historiografie soudobých dějin (analýza a interpretace dostupných primárních pramenů, dobového tisku nebo publikovaných vzpomínek či osobních deníků), tak se zároveň snaží těžit ze znalostí získaných v průběhu magisterského studia na oboru Orální historie a soudobých dějin FHS UK a to prostřednictvím realizace obsáhlého terénního orálněhistorického výzkumu. Kombinaci těchto přístupů považuji za velmi chvályhodnou a ve svém výsledku velmi produktivní co do obsahu i vyznění celé práce. Při svých analýzách a interpretacích se opírá o znalost solidního souboru sekundární literatury vážící se k tématu; osobně považuji tento soubor za reprezentativní a tvořící vhodný analyticko-interpretací rámec pro jeho bádání na základě primárních pramenů. V těch hraje hlavní úlohu jak užití shromážděného souboru dobových periodik a pramenů osobní povahy (včetně osobních deníků), zdrojů elektronických, tak zejména natočených orálněhistorických rozhovorů, které autor realizoval s osmi žijícími dobovými aktéry. Badatelské karty a kondenzované rozhovory pocházející z těchto počínů tvoří obsáhlou přílohu textu, což považuji za velký autorský vklad do dalších bádání nad tímto tématem, neboť řada rozhovorů má vzhledem k datu narození narátorů doslova „záchranný charakter“.

Při letmém pohledu by se mohlo zdát, že struktura práce je poněkud netradiční, ovšem při bližším seznámení s prací je jasné, že se jedná o dílo velmi promyšlené, koncipované jako kombinace náhledu autorovi badatelské cesty s vlastním líčením osudů „woodcrafterů“ a jejich hnutí jako celku. Za důležitý vklad považuji mj. také pojednání o badatelské reflexi tématu, které se vzhledem k autorově pozici jeví jako naprosto nezbytné. V části empirické jsou představeny jednotlivé chronologicko-tematické okruhy spíše v deskriptivní podobě, nicméně autorovi nelze upřít také snahu o vlastní interpretaci. V tomto líčení často používá obsáhlé citace z rozhovorů – které by mohly být místy i menšího rozsahu a naopak by je mohly více doplňovat vlastní a do hloubky jdoucí autorovy interpretace – ovšem celkově text působí v těchto pasážích relativně koherentním dojmem. Je nutno ocenit autorův kritický odstup a jeho líčení je možné považovat za „nečernobílé“ a pro soudobou historiografii nejen tohoto tématu, ale i líčení porevolučního dění se jeví jako velmi přínosné. Pro účely obhajoby bych chtěl autora poprosit, zdali by mohl osvětlit rozdíl mezi komunitami woodcrafterů a euroindiánů a výsledek jejich ideového i organizačního „stýkání a potýkání“ v tuzemském prostředí před i po roce 1989?

Po formální stránce nemám k textu žádných zásadnějších výhrad, a jak již jsem zmínil, oceňuji zvláště její přílohovou část ve vztahu k dalším bádáním.

Na základě výše uvedených skutečností mohu konstatovat, že práce Mgr. Romana Faů podle mého soudu si nese velkou míru vědecké relevance, naplňuje požadavky kladené (jak po obsahové, tak i formální stránce) na rigorózní práci předkládanou n ÚČD FF UK a proto ji **doporučuji k obhajobě.**

V Praze 22. 10. 2019

doc. PhDr. Pavel Mücke, Ph.D.